

Hlas na žáky téměř nikdy nezvyšuji. Jsou šikovní, zodpovědní a tvoří tým

*Naše Valašsko, 04.03.2013, JOSEF BENEŠ, str. 12, Valašsko
<http://www.vlp.cz>*

V seriálu Valašský GEN vám dnes představujeme učitelku a sbormistryni **Žanetu Bezděkovou** z Valašského Meziříčí

Valašské Meziříčí – Žaneta Bezděková patří k lidem, kteří vnímají učitelství a práci s dětmi jako poslání. Bez nadsázky, velkých slov a gest. Z jednačtyřicetileté učitelky z Valašského Meziříčí vyzařují nadšení, pokora a úcta k práci, jejíž moderní základy položil před více než čtyřmi stoletími Jan Ámos Komenský.

Učenec, jehož druhé jméno a přívlastek "Zlatý" nese celostátní soutěž o nejoblíbenějšího učitele. Žaneta Bezděková se letos dostala do jejího krajského kola.

Žaneta Bezděková. Foto: Josef Beneš

- Jste spokojená se svou účastí ve Zlatém Ámosovi?

To, že mě děti do soutěže přihlásily, mě překvapilo, snad i šokovalo. Vím o spoustě věcí, které bych mohla zlepšit.

- Bylo to náročné?

Dost. Naštěstí se mnou byly tři děti z mé třídy. Bylo mi s nimi skvěle. Dostali jsme se do nového prostředí, nové situace. Byl to prima zážitek.

- Co chybělo k vašemu postupu do celostátního semifinále?

Ti, kteří postoupili, byli určitě lepší.

- Už samotná nominace od vašich žáků musela být vyznamenáním i výzvou současně.

Potěšilo mě to, ale zároveň trochu svazovalo. Během roku je spousta momentů, kdy cítím, že jsem s dětmi moc ráda, že mě to baví a nabíjí. Jsem šťastná, že mám právě tohle povolání. Beru jako výsadu, že jsem to já, kdo může děti naučit číst nebo násobit. Ve vyučování je mnoho drobných úspěchů, děti jsou stále šikovnější a pak není potřeba nic obhajovat a vysvětlovat. Cítím, že jsme s třídou "zajedno", že je tam hezká pracovní atmosféra, že se učíme v naprosté pohodě. Děti se hlásí jeden přes druhého, stávají se z nich osobnosti, odvážné a zároveň citlivé, ctižádostivé, odpovědné, samostatné. Právě tohle je pro mě největší "vyznamenání".

- Jste přísná učitelka?

Na to se zeptejte mých žáků. Mám ráda, když třída funguje, když je pořádek ve věcech, ale téměř nikdy nezvyšuju hlas. A jde to, učím bezvadné děti.

- Kdy jste se rozhodla, že jednou budete stát za katedrou?

Jako úplně malá jsem chtěla umývat špinavá, zastříkaná okna autobusů. To proto, aby byl co nejvíce vidět výsledek, až bude čistý autobus jezdit městem. Potom jsem až do sedmé třídy chtěla být veterinářkou. O rok později jsem na přihlášku napsala – pedagogická škola.

- Bavilo vás učení? Byla jste vzorná žákyně?

Vzorná jsem rozhodně nebyla, moc jsem se neučila. Hodně mě bavily hudební výchova, český jazyk a tělocvik. Když o tom přemýšlím, více než učivo se mi vybavují učitelé těch předmětů – třeba Marcela Hrušková, Marie Nechybová a Jan Kocián, ti mě bavili. Naopak jsem nemusela fyziku.

- Které předměty učíte?

Jako třídní učitelka třetácků vyučuji téměř všechny předměty tohoto ročníku. K tomu ještě dramatickou a hudební výchovu na prvním stupni a sborový zpěv. Proč jste si vybrala působení v církevní základní škole? Nevím, jestli vybrala. Ta možnost se mi prostě nabídla, tak jsem jí využila. A jsem šťastná, že to tak je.

- V čem se církevní škola liší od té běžné?

Navštěvují ji převážně děti z věřících rodin, škola staví na křesťanských základech. Její život je provázaný se svátky liturgického roku. Škola také rozvíjí v dětech vnímavost a citlivost vůči jejich vrstevníkům žijícím ve velké bídě v rozvojových zemích, zapojuje se do misijních aktivit. Pevnou součástí rozvrhu je hodina náboženství týdně. Děti v tomto směru mají docela velké znalosti. Velmi si vážím ohromného sepětí rodin, je to úžasný pocit, který jen tak nezevšední. Během roku škola pořádá velké množství akcí. Všem je společná vysoká účast rodičů, prarodičů a dalších příbuzných. Mám pocit, že na Salvátoru lidé opravdu mají na sebe čas. Když jsem učila v první třídě, oceňovala jsem ohromnou starostlivost rodičů,

každodenní péči o děti a zájem o to, jak se jim daří a jak by mohli pomoci.

- Jsou jiní i žáci, kteří vaši školu navštěvují?

Možná se budu opakovat, ale jsem jimi nadšená. Jsou čisté, dychtivé po novém poznání, kamarádké, často velmi šikovné na zpěv, balet, matematiku, kreslení, angličtinu... Není třída, ve které bych neučila ráda.

- Jak vlastně vypadá příprava učitele na vyučovací hodinu?

Nové učebnice mají své metodiky, které učitelům nabízejí spoustu materiálů, námětů a možností, jak v hodinách pracovat. Kromě čerpání z nich je třeba stále hledat, číst další metodiky a vymýšlet hry. Pro mne z toho v souvislosti s hudební výchovou vyplývá také hledání písní, poslechy, práce s doprovody, rozборы skladeb a podobně. Nejen na přípravu, ale i na učení sama sebe je každý den příliš krátký.

- Pracujete v hodinách s internetem? Někdo tvrdí, že namísto osvojování znalostí učí děti jenom vyhledávat. Co o tom soudíte?

Letos poprvé učím ve třetí třídě, do té doby jsem měla převážně prvňáčky. S internetem jsme moc nepracovali. Myslím, že i ve vyučování je dobré občas změnit styl práce a držet krok s dobou. Ale i tady platí – všeho s mírou.

- Čím – kromě nominace na Zlatého Ámose – vás žáci naposledy potěšili?

Potěší mě něčím téměř každý den. Minulý týden jsem onemocněla. V pondělí jsme před celou školou měli mít krátké vystoupení, které jsme si předem natrénovali. Domluvili jsme se, že se sejdeme před vyučováním a ještě vše procvičíme. Probudila jsem se ale s horečkou, do školy jsem nemohla. Když jsem se pak odpoledne dozvěděla, že si děti udělaly zkoušku samy, jejich vystoupení dopadlo skvěle a vysloužily si od posluchačů velkou pochvalu, byla jsem na své žáky moc pyšná. Přesvědčila jsem se, že jsou moc šikovné, že dokáží na sebe vzít odpovědnost, domluvit se, vystoupit a vůbec pracovat jako tým. V devíti letech to není úplná samozřejmost. Těší mě jejich aktivita v hodinách, někdy je musím dokonce brzdit (smích). Hřeje mě jejich starost a snaha pomoci, když má někdo potíže. Když někde vyrazíme se sborem, jsem prostě ráda, že s nimi můžu být právě já.

- Věnujete se jim i mimo vyučování, řídíte školní pěvecký sbor Broučci. Jak jste k tomu přišla?

Mám hudbu ráda a na Salvátoru jsou všichni zvyklí hodně zpívat. Zpěv je součástí každé mše. Zpíváme po skupinách, ve dvou jsou děti, ve třetí dospělí. S Broučky zpíváme čtvrtý rok. Měli jsme už mnoho vystoupení ve Valašském Meziříčí i mimo ně. Moc rádi chodíme zpívat na nejrůznější akce do zámků Kinských a Žerotínů nebo do hospicu Citadela. O prázdninách se nám pro zájemce z našeho souboru podařilo uspořádat zájezd do Chorvatska. Zpívali jsme, tančili, tvořili a mezitím užívali koupání a potápění. Loni jsme natočili cédéčko, z toho máme také radost.

- Vy sama jste zpívala ve sboru?

Vždy, když jsem měla možnost. Velkou inspirací je pro mne každoroční prázdninový Bělotínský týden zpěvu. Je to kurz pro dospělé i děti, kteří rádi zpívají. Několik hodin denně pilně nacvičujeme repertoár na závěrečný koncert, kterého se účastní až sto třicet dospělých zpěváků. Tam čerpám cenné zkušenosti. Při nacvičování pozorně sleduji sbormistry. Často jsou to kapacity z Ostravy, Brna nebo Prahy, i skvělá Jana Krcháková z Valašského Meziříčí. Poznávám nový repertoár, týden jsem žákem. Učím se, vyrušuji, sem tam chodím za školu a všechno mě to baví (smích).

- O nové členy prý nemáte nouzi. Je to pravda?

Kdybychom se sešli úplně všichni, bylo by nás okolo devadesáti. Občas se stane, že se někdo rozhodne odejít, ale pak se vrátí. Z toho mám radost. Skalní zůstávají, problémy s docházkou nemám. Někdy někdo otěhotní a zpívání pak na nějakou dobu odloží.

- Jakže?

Nelekejte se, nemluvím o dětech! Na Salvátoru zpíváme i s dospělými. Převážně jsou to rodiče malých Broučků, jejich známí nebo prostě lidé, kteří si rádi zazpívají. Tohle seskupení mě taky velmi těší. Ale přiznám se, že jsem se do náročnějších sborových věcí vrhla bezhlavě a pak mě samotnou dost potrápilo vše zvládnout. Tohle jsou bezva výzvy. Zpívající dospělí jsou pro mne "zázrak", za který jsem moc vděčná.

- Co tvoří váš repertoár?

Především skladby pro děti, jednodušší sborové úpravy, lidové písně, v oblibě máme úpravy Jiřího Pavlici. Zpíváme také duchovní hudbu, spirituály, občas něco z popu. Rádi se pouštíme do pohádek, v nichž spojíme mluvené slovo se zpěvem a dramatickým ztvárněním. Nacvičili jsme například pohádku Lotrando a Zubejda, Čertovskou. Už se těšíme, až začneme pracovat na pohádce Tajemství staré bambitky.

- To je od rapu, techna a jiných moderních stylů hodně vzdálené. Čím podle vás sborová hudba děti oslovuje?

Myslím, že vše vychází od učitele. Co je mu blízké a co s láskou předloží dětem, to si s velkou pravděpodobností oblíbí také děti. Alespoň mám ten pocit. Sbor navíc dává možnost být součástí většího celku, něco se naučit, mít cíl a nakonec potěšit ostatní. Spousta dětí se mi svěřuje, že si zpívají, když je jim smutno, když mají radost nebo když chtějí zabavit mladšího sourozence. O to snad jde, a to je i můj cíl.

- Jak často se scházíte? Míváte hodně vystoupení?

Každé oddělení se schází jednou týdně. Protože ale ke zpívání často přidáváme nástrojový doprovod a ne vždy všichni mohou na zkoušku, domlouváme se podle možností a času. Často zpíváme před vyučováním, někdy o přestávkách nebo odpoledne. O vystoupení nemáme nouzi. Občas to ale bývá docela náročné.

- Kterých úspěchů vašeho sboru si nejvíce považujete?

Úspěchy, stejně jako ocenění, jsou pomíjivé. Za úspěch považuji například to, že jsme natočili vlastní cédéčko. Pak skutečnost, že jsme! Že zpívají děti i dospělí – to je velká věc, že se každý rok ve sboru setkám s několika dětmi, o nichž rodiče tvrdí, že nikdy nebudou zpívat, protože nikdo v rodině to neumí. Děti někdy mají velmi malý hlasový rozsah a "nekamarádí" s klavírem. Chce to trpělivost, ale všechny děti, pokud samy chtějí, začnou intonovat, umějí poslouchat tóny. Ta změna je pak nádherná.

- Jaké jsou vaše nejbližší plány?

V březnu nás čeká celostátní přehlídka zájmové umělecké činnosti církevních škol v Odrách. Kromě soutěže vystoupíme na večerním galakonzertu. Jedenáctého dubna naše škola pořádá benefiční koncert v meziříčském kostele Nanebevzetí Panny Marie, na který sem jako hosté přijedou kamarádi z dětského pěveckého sboru Plamínek z Holešova. Jeden květnový víkend bychom rádi prožili v Praze. Do tamních dvou mateřských škol přivezeme nacvičenou pohádku, snad budeme mít čas navštívit i Aquapalace. Plánujeme také výměnný pobyt do slovenských Nových Zámků. A před tím vším určitě ještě uspořádáme Kouzelnou noc ve škole. Budeme nacvičovat, hrát hry a navštívíme některé ze zajímavých míst ve Valašském Meziříčí.

- Být téměř každý den od rána, někdy až do večera se svými žáky – neomrzí se to?

Ne!

- Máte kromě hudby a sborového zpěvu také jiné záliby?

Moje vlastní děti, psa, kolo, teď už i lyžování, plavání, stálé začínání s angličtinou a někdy taky úplné nicnedělání.

Žaneta Bezděková - narodila se před jedenačtyřiceti lety ve Valašském Meziříčí - s desetiletou přestávkou, kdy bydlela v Novém Jičíně, žije ve Valašském Meziříčí - vystudovala Střední pedagogickou školu v Přerově a **Ostravskou univerzitu**, obor učitelství pro první stupeň, absolventka Lidové konzervatoře v Ostravě, oboru sbormistrovství - čtvrtý rok učí v církevní Základní škole Salvátor ve Valašském Meziříčí, v témže roce založila a dodnes vede školní pěvecký sbor Broučci - účastnice regionálního kola soutěže Zlatý Ámos - životní krédo: Cesta je cíl.

Zpracovatel: Anopress IT a.s.

<https://absolventi.osu.cz/>

<http://pdf.osu.cz/>